

Februar om Aftenen Kl. 12. Det kan jeg ikke erkende Rigtigheden af, og det vil jeg ikke erkende Rigtigheden af, thi Landstinget har ubetinget den Beføjelse, det har brugt. En anden Ting er, at den højtærede Minister ikke synes om, at Landstinget har gjort dette, og den højtærede Minister stiller os nu i Udsigt, at naar vi skal til at forhandle om Ændringer i Forfatningen, i Grundloven, maa der ændres ved Landstingets Ret til at modsætte sig Love, Landstingets delvise Uopløselighed, og han sagde, at hvis det ikke gennemføres nu — jeg husker ikke hans Ord nøjagtigt, men de gik i den Retning —, saa maatte Landstinget forsvinde. Der blev raabt: Hør! her i Forsamlingen til denne Udtalelse; vi staar altsaa overfor den Mulighed, at der kan rejse sig en stærk Strid om Forfatningen, naar vi nu skal søge en Revision i Anledning af Sønderjyllands Tilbagegivelse. Jeg nærer dog mine store Tvivl om, hvorvidt det nu er saa heldigt for Ministeriet at rejse en saadan stærk Strid, thi det er jo klart, at der kan ingen Grundlovsændring finde Sted her i Landet, uden at begge Ting stemmer derfor, og Landstinget maa derfor ogsaa stemme for den nye Grundlov, hvis vi overhovedet skal have en ny Grundlov. Det er dog noget, vi alle ved. Og da Landstinget selvfølgelig ikke erkender, at det i denne Sag er traadt udenfor sin forfatningsmæssige Beføjelse — det kan man ikke vente, at Landstinget vil erkende —, kan man heller ikke vente, at Landstinget vil stemme for en ny Grundlov, hvori Bestemmelser om dets Uopløselighed i visse Tilfælde skal slettes. Det er da saa det højtærede Ministeriums Mening, at der skal rejses en stor Strid om det. Det anser jeg for meget skæbnsvangert, i det Øjeblik vi staar overfor en saa stor Begivenhed i vort Folks Liv, som vi nu staar overfor, nemlig at tage mod Sønderjylland igen, og jeg vil derfor nu — jeg mener, det er i Tide — advare mod at rejse den Kamp, som her er bebudet. Jeg tror, Ministeriet vil handle forsvarligt ved ikke at gøre det, men hvis Ministeriet desuagtet vil gøre det, vil jeg ogsaa sige til Ministeriet, at saa faar det den Kamp, og det skal faa den til Bunds.

Indenrigsministeren (Rode): Naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) mente, at vi ikke altid havde været enige om, at en Ordning af saa omfattende Art som Kornordningen burde ordnes ved Lov, og henviste til et Møde,

som fandt Sted i Januar 1917, overser det ærede Medlem, at det, jeg den Dag bebrejdede ham, var ikke, at han rejste det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at ordne dette Forhold ved Lov, men at han rejste det der. Thi Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde lovgives om Kornspørgsmaalet eller ikke, er en Sag, som Lovgivningsmagten skal tage Stilling til, det skal ikke en Forsamling, som er indkaldt for at drøfte, hvorledes forskellige Spørgsmaal sagligt skal ordnes. Det ærede Medlem ved, at jeg den Gang som altid var af den Anskuelse, at Loven af 7. August 1914 skal benyttes, fordi der under ekstraordinære Forhold er en Række Foranstaltninger, der her ligesom i alle andre Lande maa træffes administrativt, da de overhovedet ikke egner sig for Lovgivning, men Forhold af saa omfattende Art som den Kornordning, vi nu har, der indeholder Afleveringspligt til bestemte Priser og paa en bestemt Maade efter en bestemt Ligning samt Bestemmelser om Salg af saadanne Varer til Underpris, kan selvfølgelig ikke ordnes paa anden Maade end ved Lov. Herom har der aldrig været nogen som helst Uenighed mellem det ærede Medlem fra Ringkøbing og mig.

Det ærede Medlem mente, at han ikke havde sagt, det var lettere at bære Kornlovsbyrderne, men at han havde sagt, at Befolkningen lettere finder sig i Kornlovsbyrderne, naar de paalægges ved en Lovforanstaltning. Jeg maa formene, at det væsentlig er det samme; det var i alt Fald den Tankegang, som ogsaa er udtrykt i den af det ærede Medlem nu godkendte Sætning, jeg vendte mig imod. Jeg kan ikke se, at Befolkningen lettere finder sig i Kornlovsbyrderne, end de finder sig i mange af de Forordninger, som er udstedte i Henhold til Lov af 7. August 1914. Tværtimod, jeg ser, at af alle de Foranstaltninger, der er truffet her i Landet, er Kornloven den, der fremkalder de største Vanskeligheder, naturligvis fordi den paa mange Punkter paalægger de største Byrder. Man har jo set Bevægelser for at kalde Landboerne frem til positiv Erklæring om, at de ikke vilde betale Bøde for Overtrædelser af Kornlovsbestemmelserne, altsaa ligefrem Opfordring til ikke at overholde Loven og til ikke at ville underkaste sig en Domsafgørelse, naar Loven blev brudt. Dette viser dog, at der er Vanskeligheder ved at finde sig i dette Forhold, og det gør det klart, at Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Byrderne er paalagte, ikke kommer til at spille